

·10·

SIJATON

ÅSA LARSSON & INGELA KORSELL

HENRIK JONSSON

SUOMENNOS: SIRPA ALKUNEN

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

MARIEFRED

VANHAN KIRKON
RAUNIOT

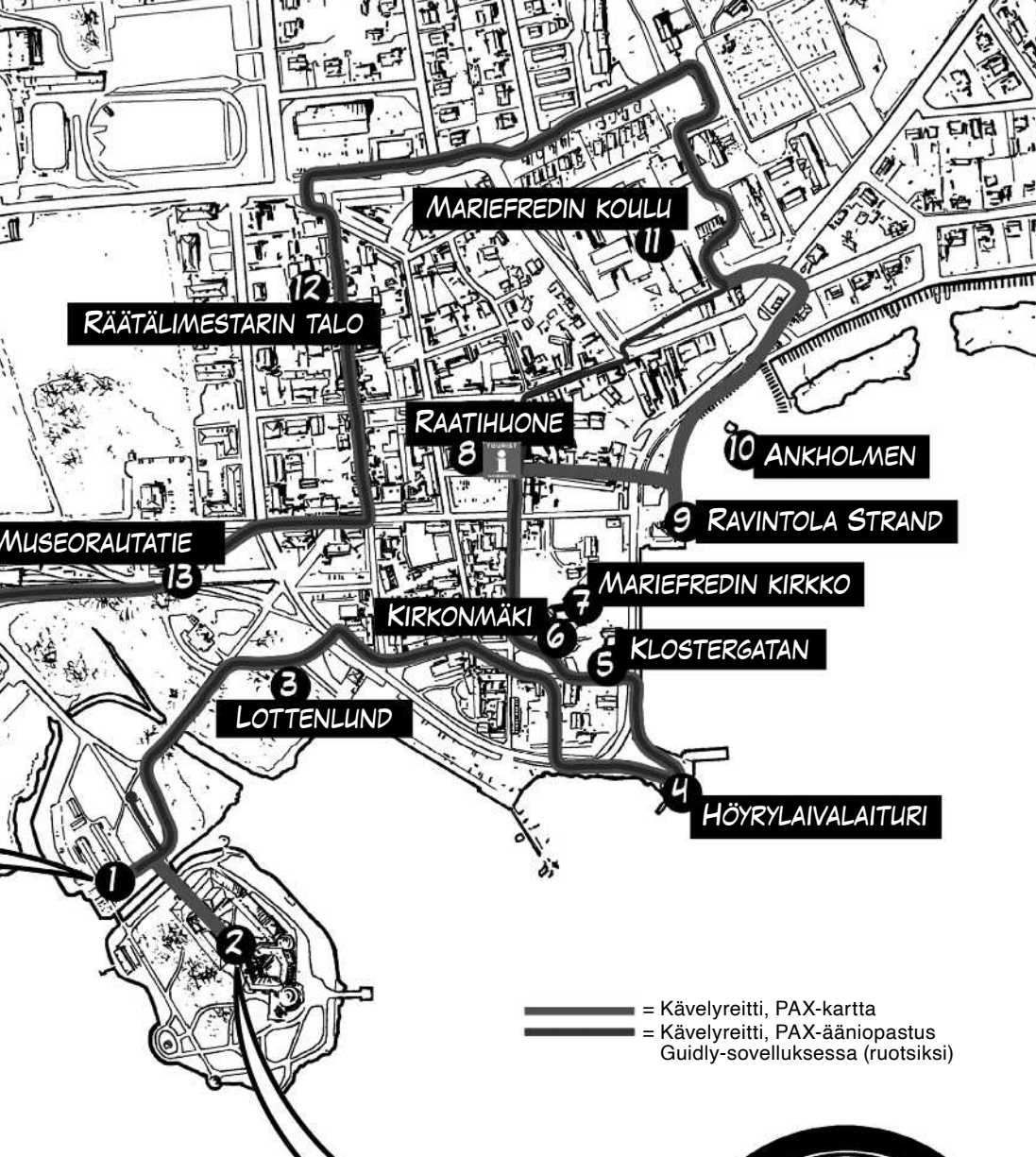
KASVIHUONE

HEI-HENRYN
MÖKKI

PEURAHAKA

MARIEFREDIN KOULU

RÄÄTÄLMESTARIN TALO

RAATIHUONE

10 ANKHOLMEN

9 RAVINTOLA STRAND

MUSEORAITIE

MARIEFREDIN KIRKKO

KIRKONMÄKI

5 KLOSTERGATAN

3 LOTTENLUND

4 HÖRYLAIVALAITURI

— = Kävelyreitti, PAX-kartta
== = Kävelyreitti, PAX-ääniopastus
Guidly-sovelluksessa (ruotsiksi)

GRIPSHOLMIN
LINNA

L U K U 3 1 6

Mihin D-kirjain oli kadonnut...?

– SANO, KUN PUUKÄSSÄ-THOMAS tulee tännepäin, Viggo kuiskasi Omarille.

Oli päivän viimeinen oppitunti, ja 4A-luokalla oli puukäsitöitä. Viggo oli opettajankorokkeella kumartuneena Puukässä-Thomasin tietokoneelle, jolta tämä oli unoh-
tanut kirjautua ulos. Miten typeriä aikuiset voivatkaan olla?

– Mitä aiot tehdä? Omar kysyi silmät suurina.

– Lähetän tietenkin meiliä rehtori Agnetalle, Viggo sanoi virnistäen. – Puukässä-Thomasilta. Miten kirjoite-
taan oikein: irtosanoudun vai irtisanoudun?

– I:llä, Omar kuiskasi. – Irtisanoudun.

Omar vilkuili hermostuneena maalaushuoneen suuntaan, missä luokka paraikaa oli. Puukässä-Thomas oli keskittynyt opastamaan muutamaa oppilasta. He eivät ilmeisesti pidelleet pensseliä oikein. Eivät siis Puukässä-Thomasin tavalla.

Myös Viggo nosti katseensa hetkeksi, mutta häntä ei hermostuttanut. Hän tunsu vain, miten paljon vihasi Puukässä-Thomasia. Vihasi, vihasi, VIHASI!

Oli kulunut kaksi viikkoa kamalasta tapaamisesta, jossa Puukässä-Thomas ja sosiaalityöntekijä Björn olivat päättäneet, etteivät Alrik ja Viggo saisi enää jäädä asumaan Andersin ja Laylahin luokse. Eikä siinä vielä kaikki! Alrik ja Viggo päätettiin myös erottaa toisistaan. He eivät siis enää saisi asua yhdessä!

Tänään oli perjantai, Viggon ja Alrikin viimeinen koulupäivä. Sunnuntaina Viggo muuttaisi uuteen sijaisperheeseen Smålandiin ja Alrik jonnekin Norrtäljen ulkopuolelle paikkaan, jota sosiaalityöntekijä oli kutsunut nuorisokodiksi. Viggon mielestä se ei kuitenkaan kuulostanut ollenkaan kodilta, vaan pikemminkin vankilalta nuorille... joita kukaan ei halunnut... tai joiden kanssa kukaan ei pärjännyt.

– Pidä kiirettä, Viggo! Omar sähähti. – Opettaja tulee millä hetkellä hyvänsä.

– Joo, joo, Viggo sanoi taistellen näppäimistön kanssa.

Voih! Kirjaimet hyppivät hänen silmissään. Kuka pölvästi oli päättänyt, että kirjaimia piti olla niin paljon? Mihin D-kirjain oli kadonnut...? Tuolla!

Äiti oli soittanut muutama päivä sitten ja itkenyt puhelimessa niin vuolaasti, että hänen sanoistaan oli saanut hädin tuskin selvää. Hän oli kertonut olevansa taas hoitolaitoksessa ja voivansa kamalan huonosti. Äidin luona he eivät siis voisi asua. Viggon oli vaikea hengittää heti, kun hän mietti, mitä kaikesta tulisi. Tuhoisat ajatukset kasautuivat kuin ukkospilvet.

Alrik oli sanonut tuskin sanaakaan kamalan tapaamisen jälkeen, kulki vain ympäriinsä kuin zombi. Viggoa pelotti ihan hirveästi nähdä veljensä sellaisena. Kuin joku olisi painanut Alrikin OFF-nappia.

Viggolle oli käynyt juuri päinvastoin, hän kävi ylikierroksilla. ON-nappi oli pohjaan painettuna ympäri vuorokauden. Viime maanantaina, ensimmäisenä päivänä joululoman jälkeen, Puukässä-Thomas oli sanonut toivovansa, että Viggo ”näki vaivaa ollakseen hyvä kaveri viimeisinä päivinä”. Niin että kaikille jäisi ”hieman kauniita muistoja toisistaan”. Heti välitunnin koitettua Viggo ryntäsi ulos antamaan Puukässä-Thomasille kauniin muiston. Suggen ja Galten seisoivat vahdissa, kun hän kietoi Puukässä-Thomasin auton vessapaperiin. Suggen kuvasi videon ja julkaisi sen Snapchatissa.

Ja sama sen kuin jatkui. Viggo oli lyönyt kaikki riehumis-ennätykset. Kauniita muistoja syntyi roppakaupalla.

Viggon viimeisen kouluviikon kymmenen kärki näytti seuraavalta.

Paikalla numero...

10. Aloitti useita tappeluita, kun koulun pihalla leikittiin kukkulan kuningasta.

9. Kaatoi karamelliväriä käsisaippuapulloon luokan pesualtaalla (ja moni luokkalainen sai vihreät kädet).

8. Meni 1B-luokan naulakolle, pihisti kaikki pipot ja heitti ne puuhun koulun pihalla (ekaluokkalaiset nauroivat tikahtuakseen).

7. Tunki muovinpalasia luokkien ovien lukkoihin niin, ettei niitä saanut auki (vältti kaksi oppituntia).

6. Kiipesi koulun katolle ja heitteli ohikulkijoiden niskaan lumipalloja ja jääkkokareita.

5. Pingotti muovikelmua koulun vessanpyttyjen istuimille.

4. Hilasi Antonin repun koulun lipputankoon.

3. Satoi kaikkien kenkätelineessä olleiden talvikenkien nauhat yhteen (monet myöhästyivät kotimatkan koulubussista).

2. Käynnisti ruokasodan koulun ruokalassa heittämällä pitsoja kuin frisbeekiikkoja (yksi tarttui kiinni kattoon).

Ja sijalla yksi... rumpujen pärinää...

1. Hiipi koulun kansliaan sen ollessa tyhjänä ja röyhtäili ja piereskeli keskusradioon niin, että se kuului koko kouluun (ysiluokkalaiset joutuivat keskeyttämään valtakunnallisen tasokokeen).

Opettajat olivat vähällä seota Viggon takia, mutta kukaan ei ollut soittanut Laylahille ja Andersille valitukseen hänestä, ei edes Puukässä-Thomas. Kaikkihan

tiesivät, että oli Viggon ja Alrikin viimeinen viikko Mariefredissä.

Simon oli joka päivä pitänyt lähtölaskentaa. Maanantaina hän oli sanonut: ”Viisi koulupäivää jäljellä, köyhäinkakarat” heti kun yksikään opettaja ei kuullut.

Seuraavana päivänä Simon ja hänen jenginsä jatkoivat rallattamalla: ”Neljä koulupäivää jäljellä, paskapennut.”

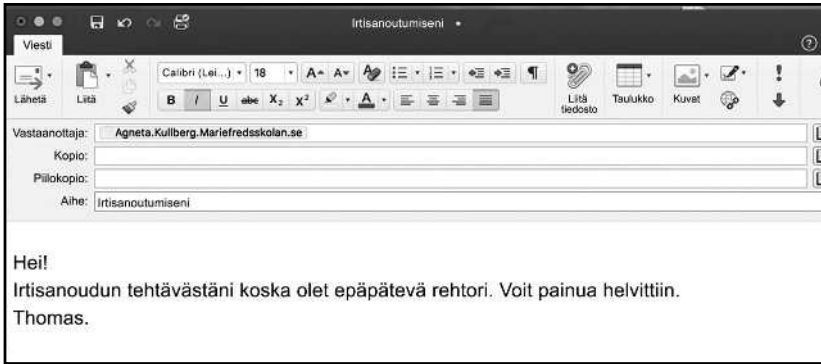
Keskiviikkona Viggo oli antanut Simonille kauniin muiston siitä, että oli enää kolme päivää jäljellä. Hän oli hiippaillut liikuntatunnin aikana pukuhuoneeseen ja leikannut kolme isoa reikää Simonin merkkialkkareiden takamukseen.

Luokan pojista moni oli halunnut hengaila Viggon kanssa hänen viimeisellä viikollaan, koska jotain tapahtui koko ajan, eikä muita syytetty mistään, mitä Viggo teki.

Viggo sai niskoilleen syyn ihan kaikesta, eikä hän välittänyt pätkeäkään.

Jos komeetta olisi törmännyt Maahan, niin Mariefredin koulussa kaikki olisivat sanoneet, että se oli Viggo Dellingin syytä.

Viggo naputteli sähköpostiviestiä rehtori Agnetalle. Kunpa hän nyt vain saisi kirjoitettua kaikki sanat oikein, jotta rehtori ei alkaisi epäillä mitään. Kas noin!

Viggo oli supertyytyväinen sanaan ”epäpätevä”. Alrik oli opettanut hänelle, että se tarkoitti jonkun olevan huono jossakin. Se kuulosti ihan oikealta aikuisten sanalta.

– Nyt on aika siivota paikat! Puukässä-Thomas huusi maalaushuoneesta niin, että kaikki kuulisivat. – Muistakaa, mitä minä aina sanon: Mikään ei ole niin tehokasta kuin KURI ja JÄRJESTYS!

Viggo myhäili itsekseen ajatellessaan, mitä Puukässä-Thomas sanoisi avatessaan kaapin, jossa kaikki naulat, ruuvit ja mutterit olivat. Viggo oli nimittäin sekoittanut koko kaapin niin, että kaikki oli miten sattui. Puukässä-Thomasilta kestäisi monta tuntia lajitella sekasotkua.

– Nyt hän tulee! Omar sihisi hampaidensa välistä.
– Viggo? Oletko valmis? VIGGO!

Kyllä, hän oli todellakin valmis. Viggo napsautti sähköpostin matkaan, painui äkkiä matalaksi ja kömpi opettajanpöydän alitse pois korokkeelta. Paluumatkalla Simon tuuppasi häntä olkapäällään ja sähähti:

– Sinä ja Alrik saatte kunnolla selkäänne, ettäs tiedätte!

Niin hän oli sanonut monta kertaa päivässä siitä lähtien, kun Viggo oli leikannut hänen alkkarinsa piloille. Viggo kuitenkin vain kohautti olkapäitään. Hän todellakin viis veisasi Siimahännän uhkauksista.

Puukässä-Thomas lähti tarkastuskierrokselle valvomaan siivousta. Kukaan ei saanut poistua, ennen kuin kaikki oli kiiltävän puhdasta ja jokainen pikkuroju oli omalla paikallaan. Viggo ja Omar lakaisivat omien pulpettiansa alustan erityisen tarkkaan.

Viggo jopa pyyhki pulpetin paidanhihallaan. Puukässä-Thomas tuhahti epäluuloisena kulkiessaan ohi.

Juuri kun Puukässä-Thomas aikoi avata naulakaapin, hänen puhelimensa soi. Hän vilkaisi nopeasti puhelimen näyttöä ja kääntyi sitten luokkaan päin.

– Hiljaisuus! hän komensi tärkeän näköisenä. – Rehtori Agneta soittaa minulle.

Höpötys luokkahuoneessa vaimeni. Kaikkien katset kääntyivät Puukässä-Thomasiin.

Omar katsoi Viggoa kauhuissaan.

– Voi ei, Omar mutisi. – Olemme pulassa!

– HEI VAAN, AGNETA! Puukässä-Thomas vastasi kovalla ja itsevarmalla äänellä.

Jostain syystä Thomas huusi aina puhuessaan puhelimessa.

– Miten voin auttaa sinua, ystäväiseni?

Sitten hän vaikenen äkisti. Kaikki huoneessa kuulivat rehtori Agnetan pajatuksen puhelimesta. Sanoista ei saanut selvää, mutta kaikki kuulivat rehtorin olevan vihainen. Todella vihainen!

Puukässä-Thomasin kulmakarvat kohosivat aina vain ylemmäksi otsalla. Hän muuttui yhä nolomman näköiseksi. Viggon mielestä hän näytti aivokuolleelta lenkkipakkaralta.

– Mutta... mitä? Puukässä-Thomas änkytti ja levitti kätensä olen syytön -eleeseen.

– Saammeko lähteä? Nadia kysyi osoittaen seinäkelloa.

– Tunti on jo loppunut!

Puukässä-Thomas käski huitaisulla luokan poistua.

– Niin niin, pihalle siitä! hän murahti. – EI! Et sinä, Agneta!

Kaikki oppilaat ryntäsivät ovelle, mutta nopeimpia olivat Viggo ja Omar.

Päästyään ulos koulun pihalle he heittivät yläfemmat. Jes! Siitä sai ansionsa mukaan!

Mitähän rehtori Agneta mahtoi sanoa Puukässä-Thomasille? He hekottivat niin, että olivat kaatua. Suggen ja Galten tulivat paikalle ja saivat kuulla, mitä oli tapahtunut.

He löivät kaverillisesti nyrkit vastakkain Viggon kanssa ja sanoivat, että koulussa olisi tylsää, kun Viggo olisi muuttanut pois. Sitten he kipaisivat tiehensä huutaen:

– Hei sitten, Viggo!

– Ilmoittele itsestäsi!

– Minunkin pitää mennä, Omar sanoi. – Bussini lähtee kohta.

Hänkin napautti nyrkillään kevyesti Viggon nyrkkiä pari kertaa.

– Nähdään! Omar sanoi. – Tai...

Yhtäkkiä he vakavoituivat, koska kumpikaan ei tien-nyt, milloin he näkisivät seuraavan kerran.

Omar halasi Viggoa nopeasti. Viggo jäi seisomaan ja katsomaan hänen peräänsä. Hän yritti kuulostella, oliko hän surullinen, mutta ei tuntenut mitään erityistä. Tuhoajatukset taisivat olla kahvitauolla. Viggo ei tuntenut sisimmässään muuta kuin kuplinaa ja värinää. Miten mahtavaa, että hän oli onnistunut lähettämään viestin Puukässä-Thomasin tietokoneelta! Miten loistava viimeinen teko! Kosto tuntui suloiselta.

Omar on reilu ja kiva, Viggo mietti. Omar on oikea

kaveri. Toivottavasti he voisivat pitää yhteyttä, kuten oli ollut puhe.

Viggo kääntyi lähteäkseen kotiin. Silloin hän näki tutun hahmon pyörätelineiden luona. Tuhoajatukset vyöryivät taas hänen ylitseen.

L U K U 3 1 7

Miten minä pärjään?

VIGGON RINNASSA JYSÄHTI. Pyörätelineen luona seisoi Alrik, aivan yksinään.

Miten Alrikille käy nuorisokodissa, Viggo mietti. Alrik on siellä paikan nuorin asukas. Ja miten minä pärjään ilman häntä?

Hän hölkkäsi isoveljensä luo.

– Jaahas, Viggo sanoi. – Mitä sinä siinä teet?

Alrik katsoi häntä väsyneesti.

– Oletko unohtanut? hän kysyi hiljaa.

– Mitä niin? Viggo ihmetteli silmät suurina.

– Anders ja Laylah tulevat hakemaan meidät tästä, Alrik sanoi. – Menemme ostoksille.

Viime viikon ajan Anders ja Laylah olivat pitäneet töistä

vapaata iltapäivisin ollakseen Alrikin ja Viggon kanssa. He olivat tehneet yhdessä kaikenlaista kivaa koulun jälkeen: käyneet elokuvissa, nähneet Guifin ja Sävehofin välisen käsipallo-ottelun, syöneet libanonilaisessa ravintolassa ja polskineet perhekyöpylässä. Tänään he olivat menossa autolla Södertäljeen ostamaan vähän uusia vaatteita ja kummallekin oman matkalaukun. Alrikilla ja Viggolla ei ollut koskaan ollut matkalaukkuja. Heidän saapuessaan Mariefrediin kummallakin oli ollut omat tavaransa mustassa roskasäkissä.

Anders ja Laylah olivat niin älyttömän kilttejä, että Viggon mielestä siksi kaikki oli melkein vielä pahempaa. Jollain oudolla tavalla olisi tuntunut helpommalta, jos he kaikki olisivat riidelleet kunnolla keskenään, ennen kuin hän ja Alrik lähtisivät Mariefredistä.

– Aivan, Viggo totesi. – Matkalaukut. Anteeksi, unohdin!

– Lakkaa pyytelemästä anteeksi koko ajan! Alrik huokaisi ja alkoi näpelöidä puhelintaan.

– Okei, Viggo kuiskasi tuijottaen kenkiinsä.

He seisoivat pitkään hiljaa. Tuntui kuin millään sanoilla ei olisi ollut merkitystä. Toivottomuus oli kuin lyijynraskas peitto heidän päällään.

Viggolle nousi pala kurkkuun. Hän halusi ilahduttaa Alrikia, mutta se oli vaikeaa. Hän oli yrittänyt näyttää Alrikille bussissa puhelimestaan videoita, joita hän oli viime

päivinä kuvannut koulussa. Välillä Alrik oli naurahtanut mutta jähmettynyt nopeasti takaisin zombiksi. Ja nyt tuhoajatukset korvensivat taas Viggon rintaa.

Miten. Hän. Pärjäisi. Ilman. Alrikia?

Viggo ei voinut käsittää, miten se onnistuisi. Alrik oli aina ollut hänen vierellään.

Älä ajattele sitä, hän komensi itseään ja puri huultaan lujasti. En saa ruveta itkemään. En täällä, koulun pihalla.

Viggo puhkesi höpöttämään sähköpostiviestistä, jonka oli kirjoittanut rehtorille Puukässä-Thomasin tietokoneella, mutta Alrik vain hypisteli puhelintaan. Viggo meni hämilleen, vaikenä ja piirteli kengällä kuvioita lumeen.

Koulun piha tyhjäksi oppilaista. Viggo tähyili kadulle. Missä Anders ja Laylah viipyvät?

– Te kaksi sitten osaatte pysytellä tietymättömissä! kuului yhtäkkiä ääni heidän vierestään.

Viggo kiepahti ympäri ja näki Iriksen seisovan kädet takintaskuissa ja rastaletit tungettuina päässään olevan hupun sisään.

– Missä olette lymyilleet koko viikon? Iris sanoi kiukuisena. – Miksi ette vastaa edes tekstiviesteihin? Meillä todellakin on riesanamme musta noita, joka millä hetkellä hyvänsä saattaa herättää hirviön lattian alta. Oletteko unohtaneet sen?

Alrikin katse synkistyi.

– Oletko sinä unohtanut, että meidät pakotetaan muuttamaan pois? hän tiuskaisi.

– Ja erilleen toisistamme! Viggo lisäsi. – Et tajua, milaista meillä on!

– Jos joku tajuaa, niin kai juuri minä! Iris älähti. – Minäkin olen muuttanut pois sisareni luota, minkä olette ehkä unohtaneet!

Silloin Viggon sisällä repesi. Yhtäkkiä hän tunsi olevansa vimmatun vihainen Irikselle.

– Sinulla ei ollut sama tilanne pikkusiskosi kanssa, hän karjui. – Muutit hänen luotaan VAPAAEHTOISESTI. Päätit lähdöstäsi ITSE! Me emme saa päättää MISTÄÄN! Sitä sinä et näköjään tajua! JA KAIKKI ON SINUN SYYTÄSI!

– MINUN SYYTÄNI? Iris huusi. – Miten se voi olla MINUN SYYTÄNI?

– Ellet olisi antanut mustan noidan ottaa sinua vangiksi, meidän ei olisi tarvinnut pelastaa sinua, Viggo karjui. – Ja silloin emme olisi päätyneet sille pahuksen valvontavideolle... ja silloin...

Viggo hengästyi. Häntä suututti kauheasti. Tuntui kuin hänen korvistaan olisi tuprunnut mustaa savua. Iris tuhahti. Viggon mielestä Iris näytti melkein virnuilevan.

– Sinä olet pilannut KAIKEN! Viggo kiljui.

Hän hyökkäsi Iriksen kimppuun. Hän löi ja huitoi kyynelten virratessa, mutta Iris väisteli ketterästi. Se sai

Viggon raivostumaan vielä enemmän. Hän löi ja löi kohti Iristä mutta ei osunut. Lopulta hän rojautti maahan eikä voinut muuta kuin uikuttaa.

Iris seisoil hiljaa paikoillaan ilmeettömänä.

Alrik astui lähemmäksi ja kietoi käsivarret lohduttoman pikkuvehjensä ympärille ja keinutti häntä. Juuri niin hän oli tehnyt, kun Viggo oli ollut pieni ja itkenyt äidin perään. Kumpikaan pojista ei enää välittänyt, näkisikö joku koulusta heidät. Juuri nyt sillä ei ollut mitään väliä.

– Miten minä. . . miten pärjään ilman. . . sinua, Alrik, Viggo nyyhkytti.

– Kyllä sinä pärjät, Alrik mutisi. – Nouse ylös!

Viggo kömpi jaloilleen. Hän mulkaisi katkerana Iristä kuivaten kasvojaan takinhihalla.

Sitten kuului auton tuuttaus.

– Laylah ja Anders tulivat, Alrik sanoi ja veti Viggon mukaansa kohti autoa.

Kumpikaan ei sanonut lähtiessään Irikselle sanaakaan.

Iris katseli Alrikin ja Viggon perään, kun he hyppäsivät auton kyytiin ja huristelivat tiehensä vilkaisemattakaan häneen.

Heippa vaan sitten, Iris mietti. Kaiken jälkeen, mitä olen tehnyt heidän hyväkseen.

Iristäkin kiukutti. Alrik ja Viggo säälivät niin kamalasti itseään. Ei heitä kuitenkaan erotettaisi toisistaan iäksi, kuten Irikselle ja Glorialle oli tehty. Alrik ja Viggo voisivat puhua puhelimesta vaikka joka päivä. Heillä oli toisensa, vaikka he eivät enää asuisi yhdessä. Nyt he olivat kuitenkin vihaisia, ja silloin heistä tuli itsekkäitä kakaroita, jotka ajattelivat vain itseään. Juuri kuten musta noita halusikin.

Niin, musta noita. Iriksellä ei ollut aavistustakaan, miksi kirjastossa ei ollut tapahtunut vielä mitään. Painajan saatua selville koodin Estridin unesta he olivat odottaneet, että hirviö nousisi lattian alta millä hetkellä hyvänsä. Oli kuitenkin kulunut jo yli kaksi viikkoa eikä mitään ollut vielääkään tapahtunut. Sinänsä Iris tiesi, että moniin taikoihin tarvittiin pitkä valmistelu-aika. Ehkä kyse oli siitä.

Yksi oli joka tapauksessa varmaa. Musta noita Migreeni-Maggan ei luovuttaisi ikinä. Ei ikinä.

Voih, se mitä Viggo oli sanonut Gloriasta, oli tuntunut pahalta. Miten Viggo oli voinut väittää, että Iris olisi lähtenyt Glorian luota vapaaehtoisesti? Mitä Viggo siitä muka tiesi? Iriksen oli ollut pakko paeta voidakseen olla noita. Kotona hän oli tuntenut olevansa vankilassa yritäessään olla ”tavallinen”, kuten isä oli halunnut.

Gloria oli raivostunut, kun Iris oli muokannut perheensä ajatuksia. Muokkaus oli tehonnut isään ja hänen uuteen

vaimoonsa, mutta Gloriaan se ei ollut purrut, koska se ei ollut hänen tahtonsa mukaista. Hän ei pitänyt Iristä ongelmana. Gloria ei halunnut unohtaa Iristä.

Näin jälkeenpäin Iris oli pohtinut itsekseen, että ajatustenmuokkaus oli ehkä ollut virhe. Hän oli kuitenkin ollut niin vihainen ja surullinen, ettei ollut keksinyt muuta ratkaisua. Niinpä kävi niin kuin kävi. Nyt oli liian myöhäistä muuttaa sitä, koska ajatustenmuokkaukseen ei ollut olemassa peruutusloitsua.

Iris oli useasti aikonut lähettää Glorialle viestin, mutta ei ollut kuitenkaan tehnyt niin. Viggo sai sen kuulostamaan siltä, että Iris olisi ilkeä ja sydämetön. Hänhän yritti vain suojella Gloriaa ja itseään myös, koska kaikki perheeseen liittyvät ajatukset tekivät niin kipeää.

Mitä edes kirjoittaisin? Iris mietti. Mitä voisın sanoa, jotta Gloria ymmärtäisi ja lakkaisi olemasta vihainen? Gloria on vasta seitsemän. Hänen muistonsa minusta haalistuvat vielä, halusi hän sitä tai ei. Senkin ajattelemisen teki kipeää.

Koulun piha oli nyt työpötyhjä. Alkoi tulla pimeää. Autot suhahtelivat ohi kadulla. Kaikki olivat matkalla kotiin perheidensä luokse.

Iris jäi seisomaan vielä hetkeksi ja mietti pikkusiskoaan Gloriaa, joka asui Saksassa, Hampurissa. Niin kovin kaukana.

Iris kaipasi siskoaan niin, että häntä sattui kauttaaltaan.

Saankohan enää koskaan tavata Gloriaa? Iris mietti. Todennäköisesti en.

Gloria ei kuitenkaan ollut Hampurissa. Hän oli lähempänä kuin Iris luuli.

Paljon, paljon lähempänä.

L U K U 3 1 8

Gloria Ackermant!

GLORIA KUUNTELI LÄHES tyhjän junanvaunun kaiuttimista kantautuvaa ääntä. Hän ei ymmärtänyt mitään, sillä ääni puhui ruotsia.

– Isä, mitä nyt kuulutetaan? Gloria kysyi. – Ollaanko jo pian Mariefredissä?

Aamulla Gloria ja hänen äitinsä ja isänsä olivat lähteneet Saksan Hampurista ja matkustaneet ensin lentokoneella, sitten junalla. Gloria halusi olla jo perillä. Hän ei malttanut odottaa enää hetkeäkään.

– Gloria Ackermant! Lakkaa jankuttamasta! hänen isänsä komensi. – En käsitä, mikä sinua vaivaa. Istu hiljaa paikallasi äläkä paina nenääsi ikkunaan. Eikö sinulla ole mukana kirja, jota voit lukea?